

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott horizont rajzolata**

1. A tiltott horizont rajzolata

Tekercs-Ildikó

A vörös vészfény maró fénnel árasztotta el a csarnok szürke fémburkolatát, miközben az L656-os egység lépteinek fémes visszhangja kiemelkedett a generátorok tompa zúgásából. Alinda szívverése felgyorsult, de a félelem helyett egy addig ismeretlen, vad lázadás fűtötte a testét. A lába még mindig a megakadt pedálon feszült, megtörve a végtelennek tűnő, gépies kört, ami a kolónia egyetlen elismert ritmusa volt.

A nagymama remegő kézzel nyúlt az elakadt hajtókar felé, megpróbálva kiszabadítani azt, mielőtt az őrszem közelebb ér. Az idős asszony arcán az elkeseredés sötét árnyékot vetett; a fejük felett csöpögő, műanyag szagú tápanyagcső ritmikus cuppogása most fenyegető visszaszámlálásnak tűnt. Olyan görcsösen kapaszkodott a kopott karba, mintha a pusztá erejével lemoshatná unokája meggondolatlan szavait a falakról.

L656 pontosan az állomásuk előtt állt meg. Optikai szenzora apró kattanással váltott fókusz, kék keresőfénye végigsöpört az elakadt alkatrészen, majd megállt Alinda arcán. A lány nem sütötte le a szemét. A gép fémlemez borítása mögött, a halk motorzúgás mélyén mintha valami más is rejtőzött volna — egy megakadt adatfolyam, vagy a szabad ég alatt zúgó szél elfojtott visszhangja, amit a nagymama régi meséi ültettek Alinda képzeletébe.

– Kérlek, Alinda, hajtsd le a fejed! – suttogta a nagymama olyan halkán, hogy a hangja alig érte el a szomszédos sorokat. A hangjában benne volt a több évtizedes engedelmesség minden súlya, a félelem, hogy a megszokott, dohos biztonság egyetlen pillanat alatt elillan.

A humanoid egység lassan kinyújtotta a karját a blokkolt pedál felé. Az ózon és a forró hidraulikaolaj szaga elnehezítette a levegőt, mégis, a csarnok dermedt csendjében Alinda úgy érezte, a mozdulatlanság pillanata többet ér, mint az életüket felemésztő sok ezer wattnyi elpazarolt energia. A lány izmai megfeszültek, készen arra, hogy szembeszálljon a gép megmásíthatatlan logikájával.

L656 ujjai megérintették a fémkarházat, de ahelyett, hogy nyers erővel kimozdította volna az elakadást, az optikai lencséje vibrálni kezdett. A két emberi tekintet és a hideg szenzor találkozásában egyetlen, szabálytalan másodpercre megállt az idő a hetes számú kolónia mélyén.